

H.K.H. Prinses Margriet der Nederlanden

EREVOORZITTER VAN HET NEDERLANDSE RODE KRUIS

Lieve Prinses
Margriet:
mogen we uw
contract met
nog eens vijftig
jaar verlengen?

Wie haar ontmoet, begrijpt meteen waarom ze bij het Rode Kruis helemaal op haar plek is: zij staat in dienst van mensen in nood. Als ze haar ervaringen beschrijft, lees je het in haar ogen: ze móet wat doen. Ze kan niet anders. Ze is tenslotte, zoals ze het zelf zegt, een 'mensenmens'. En na vijftig jaar mouwen opstropen, ontmoeten, luisteren, discussiëren, belangrijke thema's op de kaart zetten, meebewegen, besturen, hoop houden en nogmaals de mouwen opstropen, is de intensiteit van de haar zo kenmerkende compassie en gedrevenheid alleen maar toegenomen. Wat een geluk dat Prinses Margriet onze erevoorzitter is!

Ze brengt, met zorgvuldig gekozen woorden, verre rampen heel dichtbij. Prinses Margriet: "Meer dan zestig vrijwillige hulpverleners verloren we in Syrië. Dat zijn Rode Kruisers die daar allemaal met gevaar voor eigen leven werken. Dat zijn mensen zoals jij en ik. Collega's... Die er net als wij voor hebben gekozen om zich in te zetten voor mensen in nood, ongeacht hun achtergrond of geloof. Dat zij nu ook slachtoffer in dit conflict zijn, is afschuwelijk." Terwijl ze pauzeert, kijkt ze bedrukt weg. "Siham Atassi, een jonge Syrische vrouw die op haar achttiende besloot om

zich als hulpverlener bij de Rode Halve Maanvereniging in Homs aan te sluiten, vroeg hoe het Rode Kruis kan helpen om het beeld van de vluchtelingen uit Syrië aan te passen. Maar de enigen die dat beeld kunnen veranderen, zijn mensen zoals zij. Want het Rode Kruis kiest nooit partij. Dat maakt ons zo sterk. Wat wij wel kunnen doen, is die ongelooflijk dappere mensen zoals Siham een stem geven. Zij is het toonbeeld van medemenselijkheid. En daarmee hét voorbeeld van wat de wereld naar mijn idee heel hard nodig heeft."

FOTO: FRANK VAN BEEK

KLIMAATVERANDERING OP DE AGENDA

Vanaf 1969 maakt Prinses Margriet deel uit van de Nederlandse delegatie bij de internationale conferentie. Ze neemt zitting in talloze commissies en wordt in 1987 benoemd tot vice-voorzitter van het Nederlandse Rode Kruis. Van 1995 tot en met 2003 is ze voorzitter van de *Standing Commission* van de Internationale Rode Kruis-beweging. Van 2005 tot 2013 vertegenwoordigt zij Nederland in het bestuur van de Federatie. En vanaf 2000, lang voordat het een 'hot item' is, zet ze zich in om de gevolgen van klimaatverandering op de agenda te zetten. Prinses Margriet: "Toen wij waarschuwden dat het aantal rampen door de klimaatverandering alleen maar zou toenemen, gebeurde er weinig. Want de discussie ging over de oorzaken, maar niet over de gevolgen. Dus toen wij duidelijk konden maken wat de desastreuze gevolgen van die rampen voor de wereldbevolking zouden zijn, is het gelukt om dit onderwerp op de humanitaire agenda te krijgen." Het in 2002 door het Nederlandse Rode Kruis opgerichte Klimaatcentrum, een expertisecentrum voor het Internationale Rode Kruis, helpt zusterverenigingen om zich beter voor te bereiden op de gevolgen van klimaatverandering.

EEN VLIEGENDE START

"24 jaar was ik. Net als andere meisjesstudenten had ik tijdens mijn studie regelmatig met veel plezier in het ziekenhuis in Leiden geholpen. De keuze hoe ik mijn vrijwilligersperiode, een zogeheten diaconaal jaar, ging invullen, was

Prinses Margriet tijdens de afsluiting van haar opleiding tot Helpster in Amersfoort, 1966

daarom zo gemaakt: iets met verplegen moest het worden. De opleiding tot Rode Kruis-helpster 1^e klas was echt een crash course. Gedurende dat ene jaar liep ik mee in het programma van leerling-verpleegkundigen en daarbij kreeg ik extra lessen ziekteleer en een EHBO-opleiding. Ook liep ik verschillende stages bij het Rode Kruis en leerde ik de grondbeginselen ervan. Daar werd ik zelfs in geëxamineerd! Uiteindelijk motiveerden die grondbeginselen mij om voor het Rode Kruis te kiezen. Terugkijkend was het een pittige, maar ook zeer gedegen start van mijn tijd bij het Rode Kruis." Die start mag gerust een vliegende start heten. Want na het afronden van de opleiding zette Prinses Margriet zich met een tomeloze energie voor het Rode Kruis in. Van vakantieprojecten op de J. Henry Dunant tot voorzitter van de *Standing Commission* van de Internationale Rode Kruis-beweging: van haar gave zich in het veld én achter het bureau nuttig te maken, plukt het Rode Kruis nog steeds de vruchten.

FOTOGRAAF ONBEKEND

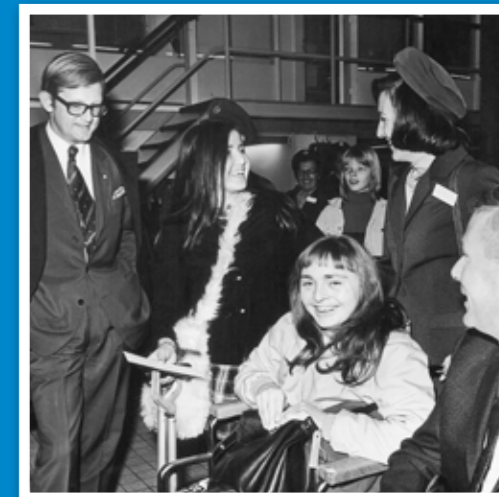
VRIENDEN VOOR HET LEVEN

"Ik was de jongste ooit én de enige met praktijkervaring toen ik in het bestuur toetrad. De toenmalige voorzitter, de heer Krayenhoff, was mijn leermeester. Hij nam me in 1967 mee naar de internationale vergadering van het Rode Kruis. Daar ontmoette ik de vrouw die mij later als voorzitter van de *Standing Commission* inspireerde: Lady Limerick. Van haar persoonlijke en principiële manier van besturen heb ik veel geleerd. Ik nodigde nieuwe bestuurders van Rode Kruisverenigingen uit voor een kennismakingsgesprek en maakte hen wegwijs in de organisatie. Meer dan prettige samenwerkingen, leverde dat in veel gevallen zelfs dierbare vriendschappen op. Zoals dat voor zoveel vrijwilligers eigenlijk geldt... Want met andere Rode Kruisers spreek je nu eenmaal dezelfde taal en deel je al gauw veel meer dan alleen het werk."

VOORKOM DE RAMP!

"Ook buiten de gezondheidszorg geldt het gezegde 'voorkomen is beter dan genezen'," vertelt Prinses Margriet met een aanstekelijke bevoegenheid. Niet geheel toevallig is dat dus ook het uitgangspunt van het in 2011 opgerichte Rode Kruis Prinses Margriet Fonds. Dit fonds is ontstaan als logisch gevolg vanuit het Klimaatcentrum. "Wij ondersteunen op een allesomvattende manier: mens, infrastructuur en natuur worden geholpen om de gevolgen van een ramp te kunnen verminderen. Dat doen we door mensen in kwetsbare situaties te betrekken bij het voorbereiden op de ramp. Ze leren de beginselen

van hygiëne en EHBO of ze leren vaardigheden waarmee ze, ook als ze tijdelijk ergens anders heen moeten, in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Wij bouwen samen met de lokale bevolking bruggen, nood- en opslaglocaties en leggen mangrovebossen aan. Dat 'samen met de lokale bevolking' maakt het verschil. Want op die manier voelen de mensen zich betrokken en verantwoordelijk voor onderhoud en continuering van de projecten. Zo zorgen we ervoor dat zij zelfredzaam worden en niet alleen op hulp van buitenaf zijn aangewezen." Aan haar enthousiasme lees je meteen af: preventie is helemaal haar onderwerp. "Met elke euro die in preventie wordt geïnvesteerd, bespaar je zeven euro noodhulp bij een ramp. Dat is mooi. Maar nog veel mooier zijn de duizenden levens die we hebben gespaard dankzij onze interventies. Toen in de Filipijnen een jaar na Haiyan opnieuw een orkaan het gebied teisterde, werden er één miljoen mensen geëvacueerd en telden we nul doden. NUL! Dat is geweldig." ♦

Prinses Margriet voorafgaand aan de Martinair vlucht in 1978

FOTOGRAAF ONBEKEND